

Sygnatura akt VII K 420/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w S. V. Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w P. w składzie:

Przewodnicząca: SSR Katarzyna Cichocka

Protokolant: Anita Fronczek

Przy udziale Prokuratora: Prokuratura Rejonowa w (...) K. I.

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2017 r. sprawy

A. F.

syna S. i B. z domu (...) urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że

w dniu 27 maja 2016 roku około godziny 16:40, w ruchu lądowym na drodze oznaczonej numerem (...) na ulicy (...) w miejscowości D. kierował motocyklem marki (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości odpowiadającemu stężeniu 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) VII Zamiejskowy Wydział Karny w P. z dnia 26 lutego 2013 roku, sygn. akt VII K 754/12 za czyn z art. 178a § 4 k.k. polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

I. uznaje A. F. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za przestępstwo to na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 43b k.k. orzeka podanie treści wyroku do publicznej wiadomości przez okres 30 (trzydziestu) dni poprzez jego publikację na stronie internetowej Komendy Wojewódzkiej Policji w S.;

II. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

IV. na podstawie art. 43a § 2 k.k., orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10.000zł (dziesięciu tysięcy złotych);

V. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

sygn. akt VII K 420/16

UZASADNIENIE

A. F. zamieszkuje w miejscowości S. w Gminie D.. W dniu 27 maja 2016 roku w godzinach południowych spożył alkohol w postaci piwa w ilości około półtora litra. Tego samego dnia w godzinach popołudniowych pojechał swoim motocyklem marki (...) o nr rej. (...) w kierunku D.. Na ulicy (...) w D. został zatrzymany do kontroli drogowej przez

funkcjonariuszy Policji. A. F. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Pierwsze badanie przeprowadzono o godzinie 16:54 wskazało na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu na poziomie 0,75 mg/dm³. Drugie badanie przeprowadzone o godzinie 17:13 wykazało stężenie na poziomie 0,75 mg/dm³, z kolei trzecie przeprowadzone o godzinie 17:32 wykazało stężenie na poziomie 0,72 mg/dm³. Z kolei o godzinach 18:53, 18:54 i 19:18 A. F. przebadano na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu urządzeniem A. z wynikami odpowiednio 0,60 mg/l, 0,58 mg/l, 0,50 mg/l.

Przed dniem 27 maja 2016 roku A. F. był prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w P. z dnia 26.02.2013r. sygn. 754/12 został skazany za popełnienie czynu z art. 178a § 4 k.k. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

dowód: - wyjaśnienia A. F. – k. 96v., 33

- zeznania świadka M. R. – k. 97, 19, 55,

- zeznania świadka T. T. – k. 23-24 i 53-54 w zw. z k. 97,

- protokół użycia A.-Sensora wraz ze świadectwem jego wzorcowania – k.4-5,

- protokół użycia alkometru wraz ze świadectwem jego wzorcowania – k. 2-3,

- odpis wyroku w sprawie VII K 754/12– k. 12,

A. F. jest obywatelem polskim, ma obecnie 40 lat. Żyje w konkubinacie, ma dwoje małoletnich dzieci, wobec których jest zobowiązany alimentacyjnie. Zdobył wykształcenie średnie, z zawodu jest ogrodnikiem. Obecnie utrzymuje się z renty socjalnej w kwocie 500 zł miesięcznie. W przeszłości był wielokrotnie karany, w tym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

dowód: - wyjaśnienia A. F. – k. k. 96v., 33

- odpisy wyroków – k. 10-12, 14-16,

- dane osobo poznawcze – 35-37,

- zaświadczenie Krajowego Rejestru Karnego – k. 89-90.

Oskarżony A. F. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił okoliczności popełnienia czynu, które stały się podstawą do odtworzenia stanu faktycznego. Również i na etapie postępowania sądowego zdecydował się złożyć wyjaśnienia. Zaprzeczył w nich jednak swojemu sprawstwu podając, że o ile faktycznie w czasie objętym zarzutem znajdował się pod wpływem alkoholu, a tyle nie kierował motorowerem, a jedynie go prowadził, a także wsiadał na niego i przemieszczał się siłą rozpędzonego pojazdu bez uruchamiania silnika.

dowód: - wyjaśnienia A. F. – k. 96v., 33

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalono na podstawie pierwotnych wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz na podstawie zeznań świadków i dowodów z dokumentów.

Pierwszym wyjaśnieniom oskarżonego przyznającego się do winy dano wiarę albowiem w sposób szczerzy i nie budzący wątpliwości opisał on zarówno przebieg zdarzenia, jak i podał ilość i rodzaj alkoholu spożytego przed prowadzeniem pojazdu mechanicznego. Co więcej, oskarżony deklarował wówczas gotowość poddania się karze

pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym w trybie art. 335 § 1 k.p.k., co świadczy w ocenie Sądu o jego przekonaniu co do własnej winy i sprawstwa.

W kolejnych zaś wyjaśnieniach złożonych przed sadem oskarżony podał wersję zdarzenia, która nie koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Wskazał bowiem, że nie kierował pojazdem z uwagi na jego awarię i niemożność uruchomienia silnika. Oskarżony podał, że prowadził motocykl właśnie do naprawy do warsztatu położonego w oddalonych o dziewięć kilometrów D..

Ta podawana przez oskarżonego wersja stoi jednak w sprzeczności z zeznaniami M. R. i T. T. – przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji, którzy przeprowadzali interwencję wobec oskarżonego. Zapytany przez Sąd wprost świadek M. R. wskazał, że jest pewny, że silnik pojazdu był ciepły, gdyż go dotykał. Zaznaczy też, że widział jak oskarżony kierował motocyklem. Podobnie świadek T. T. wskazał, że widział jak oskarżony kieruje pojazdem, którego silnik był włączony. W reakcji na takie zeznania świadków oskarżony wskazywał, że silnik mógł nagrzać się od słońca. To wskazanie jest w ocenie Sądu jednak jedynie wyrazem nieudolnej linii obrony. Trudno bowiem dać wiarę, aby osoba zatrzymana przez patrol Policji, znajdująca się w stanie nietrzeźwości z zarzutem kierowania pojazdem, nie wskazała owym funkcjonariuszom, że pojazd którym miała się poruszać jest niesprawny. Niedorzecznym byłoby brak powołania się na tę okoliczność, jako na oczywisty wyraz niewinności, jednocześnie tak prosty do zweryfikowania już w miejscu przeprowadzania kontroli. Ponadto Sąd nie miał żadnych podstaw, aby kwestionować wiarygodność zeznań funkcjonariuszy, którzy zgodnie podali, że widzieli jak oskarżony kieruje motocyklem.

Odnosząc się zaś do zastrzeżenia oskarżonego złożonego w toku przesłuchania, że podczas pierwszego przesłuchania, kiedy to przyznał się do winy, nie zdawał sobie sprawy z tego co mówi, Sąd absolutnie nie dał temu wiary. Zwrócić należy uwagę, że oskarżony wskazał, że przez okres półtora miesiąca od kwietnia do listopada (jest to okres 7 miesięcy) brał leki psychotropowe. Nie potrafił jednak wskazać ani ich nazwy, ani nazwiska lekarza który miał mu je przepisać, pomimo wnikliwego dopytywania przez Sąd. Nadto zwrócić należy uwagę, że pytany o uprzednie leczenie psychiatryczne na początku rozprawy oskarżony zaprzeczył temu. Nadto należy pamiętać, że oskarżony w toku postępowania przygotowawczego poddany był badaniu sądowo-psychiatrycznemu. W wyniku tegoż badania biegli psychiatrzy nie stwierdzili u oskarżonego choroby psychicznej, rozpoznali natomiast pogranicze upośledzenia umysłowego. Biegli zastrzegli, że oskarżony w czasie czynu nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani znaczenie ograniczonej zdolności rozpoznawania czynu i kierowania swoim postępowaniem oraz może podjąć samodzielną obronę w toku postępowania. W toku wywiadu przeprowadzonego na potrzeby badania, biegli nie stwierdzili, aby oskarżony wcześniej leczył się psychiatrycznie. Niemniej jednak biegli psychiatrzy podali, że rozpoznają u oskarżonego osobowość nieprawidłową, za czym przemawiają nie wyciąganie wniosków z dotychczasowych doświadczeń, skłonność do alkoholizowania się i bezkrytyczny stosunek do swojego postępowania.

Powyzsza opinia okazała się istotna dla postępowania z kilku względów. Poza oczywistym ustaleniem poczytalności oskarżonego zarówno na czas czynu, jak i postępowania, biegli potwierdzili to, że oskarżony nie leczył się psychiatrycznie w przeszłości, co sam podał we wstępnej fazie rozprawy. tym samym jego późniejsze oświadczenia o przyjmowaniu leków psychotropowych w reakcji na wezwanie sadu do wyjaśnienia rozbieżności w treści składanych wyjaśnień, bez wskazania rodzaju rzekomych leków, z oczywistym fałszem co do okresu ich przyjmowania, nie polegają z całą pewnością na prawdzie. Idąc dalej, stwierdzić należy, że zauważona przez biegłych nieprawidłowa osobowość oskarżonego przejawiająca się między innymi w bezkrytycznym stosunku do własnego postępowania, znalazła swój wyraz w postawie oskarżonego w toku niniejszego postępowania. O ile na etapie dochodzenia potrafił jeszcze przyznać się do swojego postępowania i wyrazić skruchę, o tyle obecnie szukał już jedynie wymówek i tworzył nieprawdziwe wersje, które mogłyby wytłumaczyć jego postępowanie.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd odrzucił podawaną przez oskarżonego na etapie sądowego wersję jako nieprawdziwą.

Sąd uznał również za wiarygodny materiał dokumentów w postaci protokołów badań stanu trzeźwości oskarżonego, czy odpisów wyroków. Wszystkie one zostały sporządzone w sposób przewidziany przepisami prawa, przez uprawnione do tego organy i w zakresie ich kompetencji. Protokół badania trzeźwości wraz ze świadectwami legalizacji

urządzenia użytego do pomiaru, stanowił podstawę do ustalenia stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego w czasie zdarzenia. W zakresie uprzedniej karalności A. F. za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości Sąd uznał za wiarygodne dowody w postaci informacji z Krajowego Rejestru Karnego oraz odpis orzeczenia sądowego.

Z przytoczonego powyżej materiału dowodowego wynika, że A. F. w dniu 27 maja 2016 roku w ruchu lądowym w miejscu opisanym w zarzucie kierował pojazdem mechanicznym, znajdując się w stanie nietrzeźwości i będąc uprzednio karanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, którym to zachowaniem wypełnił on znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 kk.

W ocenie Sądu вина oskarżonego nie budzi wątpliwości. Oskarżony jest osobą dorosłą, poczytalną. Nie zachodziły przy tym żadne okoliczności, które mogłyby wskazywać, iż oskarżony nie zdawał sobie sprawy z bezprawności swoich czynów.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać art. 53 § 1 i 2 k.k. Czyn oskarżonego, choćby ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego w postaci bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego należy ocenić jako społecznie szkodliwy w stopniu znacznym. Skala zjawiska prowadzenia pojazdów pod wpływem alkoholu, jest obecnie znaczna, a zagrożenie spowodowane tymi przestępstwami wysokie. Za okoliczność przemawiającą na niekorzyść oskarżonego Sąd uznał wysokość jego stanu nietrzeźwości – poziom stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu znacznie przekroczył bowiem próg dopuszczalności. Nadto na niekorzyść oskarżonego przemawia jego wielokrotna uprzednia karalność, w tym również za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym, poza tym które stanowiło podstawę do przyjęcia kwalifikacji z §4 art. 178a k.k. Tym samym Sąd uznał, iż adekwatną do stopnia winy oskarżonego jak i do społecznej szkodliwości jego czynu będzie kara jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Z uwagi na wcześniejszą karalność oskarżonego na karę pozbawienia wolności, nie zaistniały przesłanki formalne do rozważenia orzeczenia środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności.

Będąc zobligowanym na zasadzie art. 42 § 3 k.k. do orzeczenia wobec oskarżonego, sprawcy występku z art. 178a § 4 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Sąd nie dopatrył się żadnych szczególnych okoliczności, które stwarzałyby podstawę do rozważania o odstąpieniu od takiego orzeczenia. Również obligatoryjnym było orzeczenie świadczenia na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zważywszy na sytuację finansową oskarżonego, Sąd orzekł świadczenie w najniższym dopuszczalnym ustawowo wymiarze tj. 10.000zł

Z uwagi na to, iż przestępstwa kierowania pojazdami mechanicznymi w stanie nietrzeźwości stanowią znaczny odsetek wszystkich przestępstw popełnianych, Sąd z uwagi na prewencję generalną zdecydował się na orzeczenie środka karnego podania treści wyroku do publicznej wiadomości. Środek ten ma również oddziaływać bezpośrednio na oskarżonego, uświadamiając mu naganność czynu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 624 k.p.k. Sytuacja materialna oskarżonego wskazuje, że zaistniały okoliczności uzasadniające zwolnienie go od kosztów sądowych albowiem utrzymuje się jedynie ze świadczenia socjalnego.